

PERÍMETRE

PERÍMETRE

Jair Domínguez

Potser la seva vida només té sentit perquè algú el persegueix.

Primera edició: març del 2016

Coberta: Run

Maquetació: Marquès, SL

Imatge de coberta: Drake00

Foto de l'autor: © Cristina Gaggioli

Edició: David Sánchez Vaqué

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2016 Jair Domínguez pel text

© 2016 Catedral per l'edició en llengua catalana

Casa Catedral

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Liberdúplex

Ctra BV 2249, km 7,4

08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-240-2016

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-16528-00-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*A l'Agnès, que va ensenyar-me
on era el Desert*

*Who is the third who walks always beside you?
When I count, there are only you and I together.*

T. S. Eliot

*No t'aturis, no t'aturis,
que el genet va prest.*

Pepe Sales

EL DESERT

El 6 de desembre cau un tro silenciós.

La veu distorsionada em parla a cau d'orella i em diu que els mati.

I després: la foscor. La foscor i el buit. Se sent el so de la Flama Que Crema. El soroll de la Creació. Darrere meu només esquelets de balena i vaixells en flames. Els edificis assisteixen a la fi del món. L'aigua es torna pols.

En la immensitat del Desert, UN HOME. L'anomenen l'Enginyer. Va ser-ho en algun moment de la seva vida. Qui sap si encara ho és.

Fa mesos que camina. Potser anys. És alt i corpulent. Vesteix una casaca encartonada, descolorida pel sol. Una insígnia de llautó brillant al pit l'identifica com a membre d'una unitat militar oblidada.

Duu els cabells llargs fins a les espatlles. Es mouen de banda a banda tapant-li mitja cara. A vegades se'ls lliga fent servir un pal i un cordill —no té res més—, però prefereix sacrificar camp de visió a canvi d'aquella cortina de ca-

bells que el protegeix del sol. L'Enginyer és coix d'una cama i el balandreig del seu cos fa dringar de manera inquietant la motxilla que porta a l'esquena. Sona un carilló tocat per un boig.

El Desert és aparentment infinit. Rocós, estèril, despietat. No té res més a oferir que remolins de pols blanca i arbres dissecats. La sorra ha perdut el seu color natural, desgastada per aquell sol que brilla divuit hores al dia sense que hi hagi un núvol capaç d'interrompre la seva tasca impertorbable.

Al Desert no s'hi veu ningú. I molt menys de dia. Però avui l'Enginyer ha vist una persona. Un home vestit de color blanc, amb un sac d'arpillera al cap, que colpejava un artefacte mecànic. L'home s'ha espantat i ha desaparegut deixant una silueta bromosa. L'Enginyer no sap si ha vist una persona de veritat o un fantasma, però això té poca o cap importància, ateses les circumstàncies. El Desert està ple de saltamarges i de bruixes i s'obre davant seu una ferida en el teixit còsmic. Però el Mestre li havia ensenyat la Disciplina i allò ho canviava tot.

Al capvespre, el vent comença a bufar amb força. Cal buscar aixopluc. El vent arrossega estelles de pedres esmolades que es claven als ulls i et deixen cec. El Desert fa que l'infern de Dante sembli un diumenge a la Grande Jatte.

Pel camí hi ha refugis de pedra construïts per exploradors i lladres. Són dòlmens fets amb pedra calcària i pissarra on amb prou feines hi cap una persona. L'Enginyer s'hi encabeix, treu la manta de la motxilla i la fa servir de coixí. No dorm gaire perquè de seguida l'assalten somnis horribles. Quan es desperta, sigui fosc o de dia, s'incorpora, fa uns breus exercicis per desentumir el cos i segueix caminant.

A mig matí, l'Enginyer descansa sota un arbre mort, tot i que ell sap perfectament que els arbres morts no fan ombra. Treu una cantimplora metàl·lica plena d'aigua calenta i en beu una mica. Mentre cargola el tap veu una formiga vermella amagant-se sota la seva bota, buscant una mica d'ombra enmig d'aquell infern blanc. L'Enginyer aparta el peu i observa la formiga, que ara es mou en cercles. Després torna a col·locar el peu on era. La formiga esclata fent soroll de vesícula rebentada.

El sol s'amaga rere unes muntanyes negres i llises com piràmides d'obsidiana. L'Enginyer està assegut davant d'una foguera, tapat amb la manta. Als peus hi té un drap amb el qual ha embolicat un tall de carn seca i pastes de blat. Alguns insectes, emparats per l'abric de la foscor, s'hi atansen i tracten d'endur-se les engrunes que cauen. Quan s'acaben les engrunes es mengen els uns als altres.

La nit s'ho empassa tot. Els estels es desprenen del cel.

A la nit, l'Enginyer es despulla i deixa que la brisa l'envolti. Estén la roba a terra i palpa el seu cos nu, ple de cicatrius. Records de ganivets sense amo i forats fets per bales que encara són endins. Al seu pit, un cor tatuat amb nom de dona. L'Enginyer salta i balla i els penjolls fets de plomes i pedres del seu coll ressonen en el buit.

El primer raig de sol crema sobre la seva pell blanca. Es vesteix ràpidament. A la casaca de l'exèrcit hi ha un nom brodat: DUPRÉ. Els pantalons estan tan malmesos que s'esquincen en contacte amb el terra. Les botes, en canvi, són noves. L'Enginyer les hi va robar a un sol-

PERÍMETRE

dat. Li van petites, però són resistents. Paga la pena aguantar el dolor. Al Desert, sense botes, et mors.

L'Enginyer camina entre les roques i s'acosta a la falda d'una muntanya poc escarpada. No deu haver-hi més de trenta metres de desnivell. Cal comptar cada passa i visualitzar la propera. Una vegada has començat a pujar ja no pots aturar-te ni tornar enrere. Has de fer el cim a la primera, en un sol intent. Una passa, una altra, compte amb el forat, no vacil·lis, concentra't. L'Enginyer té una ferida antiga a la cama. Un mal profund que li recorda qui és i quina és la seva missió.

L'Enginyer arriba dalt del turó i observa. Té una visió general del Desert. El seu objectiu és un corriol que mena cap al Sud, mig esborrat pel vent. És impossible veure'l des de baix. L'Enginyer traça mentalment el dibuix del camí i torna a baixar.

El Desert sempre és igual.

El sol surt.

El sol es pon.

Torna a sortir.

Torna a pondre's.

A vegades plou. Però, al cap de poc, deixa de ploure. Surt el sol rere els núvols i evapora l'aigua.

Quan s'acosta la tardor comença a fer fred. Sobretot a les nits. Aleshores l'Enginyer es tapa amb la manta i aconsegueix dormir una estona més. Al cap d'unes hores, però, els malsons tornen. Somia amb un lloc misteriós. Hi ha vaixells. I aigua. Potser és un port. Hi ha més aigua de la que ha vist en la seva vida. Potser és la simple necessitat de les seves molècules, eixutes. Les siluetes dels vaixells surant en l'èter l'acompanyen una bona estona després de llevar-se. Però el que realment inquieta l'Enginyer no són els vaixells. Ni l'aigua que apareix als seus somnis. El que li fa por són les ombres dels homes que l'empaiten tan bon punt tanca els ulls.

Barrets de copa i bigoti. Vestits elegants i olor de brandi i xemeneia. No sap per què el persegueixen. Apareixen del no-res, darrere seu. El lliguen de braços i cames, i obren una maleta de metge amb eines horribles i l'esquarteren lentament. L'Enginyer es lleva amb els braços adormits. A vegades, en despertar-se, la roba li fa olor de perfum de vainilla.

L'Enginyer té la mirada fixa. Neteja el seu revòlver, un Colt Anaconda del calibre quaranta-quatre, com un autòmat. Ho ha fet milers de vegades i ho fa sempre de la mateixa manera. Treu el carregador. Desmunta el cilindre. Neteja els anells amb un vell raspall de ferro, traient les restes de pólvora que hi hagin pogut quedar. Neteja el quadre. Introdueix un petit pinzell humit de saliva pel canó i el neteja rítmicament, assegurant-se que cada moviment és exactament igual que l'anterior. Amb la punta d'un drap neteja la pols acumulada a la culata. Deixa assecar les peces i, al cap d'una estona, torna a muntar-les amb una cura minuciosa, com si estigués operant un pacient terminal. És la Disciplina. Les coses s'han de fer d'una manera determinada o, si no, perden el seu sentit. Tot succeeix seguint uns paràmetres.

El Mestre deia que si vols pescar has de mullar-te el cul. Més endavant ja aconseguiràs que el peix salti dins el cossi. Perquè la missió última del peix, igual que la de tota la natura, és oferir-se en sacrifici. La natura és generosa. El sol ha assassinat qualsevol rastre de vida en aquest Desert, però sense ell no hi hauria vida en

aquest món. El Mestre deia que Déu abasteix la creació regant-la amb la font de la mort. En el seu dia no ho vaig entendre. Segueixo sense entendre-ho.

La Toussaint havia mort la meva família. Els meus amics. El meu poble. Ara jo havia de matar-lo a ell. No podia ser d'una altra manera. La mort engendra mort. Amén.

Set bales. Una per cada pecat capital. La setena és per al diable.

Déu nostre Senyor, a tu consagro aquestes pistoles. *Shantih. Shantih. Shantih.*

Màquines que passegen sobre les dunes. El pilot, momificat dins la cabina, poca cosa pot fer per variar-ne el rumb. Excavadores de quinze metres d'altura que funcionen amb energia solar dibuixen solcs sobre la sorra.

Una tarda arribo a un bosc. Pins centenaris mal col·locats: gegants que han decidit ajuntar-se per compartir la solitud d'aquest lloc.

Camino entre els arbres i, tot i que no me n'adono, em segueix un mim. Vesteix malles negres i samarreta ratllada. Duu barret fort i les gal-

tes pintades amb cercles vermells. Les seves intencions no semblen bones. Mai de la vida no havia vist un mim que portés una pistola al cinturó.

He parat un moment per cagar rere uns matolls i he vist la seva silueta retallada contra el sol del capvespre. L'he hagut de matar. Una fulla es desprèn d'una branca i abans que toqui a terra he mort el mim. Tres bales li han travessat el cervell. Les tres han entrat pel mateix forat. Hauria d'estalviar munició.

No són les meves bales màgiques. Aquestes les duc guardades dins una capsa de plata. Són per a una ocasió especial. Les bales normals, les de tota la vida, van igual de bé per matar persones. Persones normals. La Toussaint no és una persona normal.

Just quan aquest pallasso mort, mig enterrat a la pinassa, comença a posar-me nerviós, recordo quelcom relacionat amb els Germans Fissió.

Aixeco el cap i miro al meu voltant. Puc veure el vent entre els arbres.

Els Germans Fissió eren dolents. Ho havien estat en el passat i ho seguien sent en el present. La gent s'havia tornat dolenta. L'home, per la seva pròpia essència, és un fill de Déu, lliure,

però la societat el corromp i el fa tornar luxuriós i violent. I quan un home tasta el gust de la sang i el sexe ja no hi ha marxa enrere per a ell. Està perdut. Cal educar les noves generacions perquè segueixin el camí. Els nens són l'esperança. Els nens són llum i vida. Els Germans Fissió assassinen i violen nens i per això han de morir. Per això els malvats han de morir. Per això La Tous-saint ha de morir.

Camino per un viarany. Veig alguna cosa a terra. És un ocellot mort. Una àliga. El cos ressec, les ales fossilitzades a la pedra. Una anècdota geològica. M'ajupo i veig una ombra darrere meu. Algú més ràpid que jo. Ja és massa tard per fer-hi res. Un cop al cap i gust de ferro rovellat a la llengua. Després, la foscor.

Ports i platges passen a tota velocitat. Olor d'aigua salada. Llambordes negres formen murs inexpugnables. Crancs que s'allotgen a les seves escletxes a esperar la mort perquè ni poden ni volen saber què hi ha més enllà.